



Łabiszyn, dnia 31 marca 2022 r.

ROŚ.6220.11.58.2021.LD

DECYZJA

Działając na podstawie art. 104 i 107 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. - Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2021 poz. 735 z późn. zm. – dalej: KPA), art. 71 ust. 2 pkt 1, art. 75 ust. 1 pkt 4, art. 80 ust. 1 ustawy z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko (Dz. U. z 2021 r. poz. 2373 z późn. zm. – dalej: ustawa ooś) oraz § 2 ust 1 pkt 51 lit. b) rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 10 września 2019 r. w sprawie przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko (Dz. U. z 2019 r. poz. 1839 z późn. zm.), po rozpatrzeniu wniosku Stanisława Horynia z dnia 27 lipca 2021 r. (Ldz.5955.2021) w sprawie wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach dla realizacji przedsięwzięcia pn. „Budowa fermy drobiu na terenie dz. nr ew. 57/3, 57/4, 60/3 i 60/4, obręb Wielki Sosnowiec, gm. Łabiszyn, pow. żniński”

po uzyskaniu niżej wymienionych stanowisk organów opiniujących i uzgadniających:

- Dyrektora Regionalnego Zarządu Gospodarki Wodnej w Bydgoszcz, w drodze postanowienia z dnia 8 lutego 2022 r. znak: BD.RZŚ.4360.33.2021.KZ (data wpływu: 08.02.2022 r. Ldz.1836.2022);
- Regionalnego Dyrektora Ochrony Środowiska w Bydgoszczy w drodze postanowienia z dnia 16 grudnia 2021 r. znak: WOO.4221.176.2021.MD1.7 (data wpływu: 17.12.2021 r. Ldz.10019.2021);
- Państwowego Powiatowego Inspektora Sanitarnego w Żninie w drodze opinii z dnia 27 października 2021 r. znak: NNZ.9022.34.158.2021 (data wpływu: 29.10.2021 r. Ldz.8640.2021);
- Marszałka Województwa Kujawsko-Pomorskiego w Toruniu w drodze postanowienia z dnia 14 października 2021 r. znak: ŚG-I-P.720.26.2021 (data wpływu: 18.10.2021 r. Ldz.8268.2021),

odmawiam

określenia środowiskowych uwarunkowań dla przedsięwzięcia pn. „Budowa fermy drobiu na terenie dz. nr ew. 57/3, 57/4, 60/3 i 60/4, obręb Wielki Sosnowiec, gm. Łabiszyn, pow. żniński”.

UZASADNIENIE

Pan Stanisław Horyń, ul. Ku Stawom 23, 86-005 Prądkie dnia 27 lipca 2021 r. złożył wniosek (Ldz.5955.2021) w sprawie wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach dla realizacji przedsięwzięcia pn. „Budowa fermy drobiu na terenie dz. nr ew. 57/3, 57/4, 60/3 i 60/4, obręb Wielki Sosnowiec, gm. Łabiszyn, pow. żniński”, które zgodnie z § 2 ust. 1 pkt 51 lit. b) rozporządzenia Rady

Ministrów z dnia 10 września 2019 r. w sprawie określenia rodzajów przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko (Dz. U. z 2019 r. poz. 1839) kwalifikuje się jako przedsięwzięcie mogące zawsze znacząco oddziaływać na środowisko.

Załącznik do złożonego wniosku o wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach, stanowił raport o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko, zawierający informacje określone w art. 66 ustawy ooś.

Planowane przedsięwzięcie należy do kategorii przedsięwzięć, o których mowa w art. 59 ust. 1 pkt 1 ustawy ooś, dla których wymagane jest sporządzenie raportu o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko i tym samym przeprowadzenie oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko.

Obwieszczeniem z dnia 19 sierpnia 2021 r. znak: ROŚ.6220.11.4.2021.LD Burmistrz Łabiszyna zawiadomił o wszczęciu postępowania administracyjnego w przedmiotowej sprawie strony, ustalone zgodnie z treścią art. 74 ust. 3 lit. a) ustawy ooś oraz art. 28 KPA (notatka służbowa znak: ROŚ6220.11.1.2021.LD z dnia 19 sierpnia 2021 r. w aktach sprawy).

Ponieważ w powyższej sprawie liczba stron przekracza 10, zgodnie z art. 74 ust. 3 ustawy ooś oraz art. 49 KPA – niniejsze zawiadomienie zostało podane stronom do wiadomości w sposób zwyczajowo przyjęty, tj. przez zamieszczenie w publicznie dostępnym wykazie danych na stronie Biuletynu Informacji Publicznej Gminy Łabiszyn: <http://www.bip.labiszyn.pl/> oraz na tablicy ogłoszeń Urzędu Miejskiego w Łabiszynie i sołectwa Wielki Sosnowiec. Zgodnie z art. 49 KPA doręczenie uważa się za dokonane po upływie 14 dni od dnia publicznego ogłoszenia.

Ponadto w treści ww. obwieszczenia poinformowano strony, że nie jest możliwym załatwienie sprawy w terminie określonym w art. 35 KPA z uwagi na konieczność uzyskania opinii i uzgodnień niezbędnych do ostatecznego załatwienia sprawy tj. wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach dla realizacji ww. przedsięwzięcia oraz przeprowadzenia postępowania dowodowego. W związku z powyższym zgodnie z treścią art. 36 KPA wskazano przewidywany termin załatwienia sprawy do dnia 31 grudnia 2021 r.

Dnia 27 sierpnia 2021 r. wnioskiem znak: ROŚ.6220.11.2.2021.LD wystąpiono w miejscu o wydanie zaświadczenia o przeznaczeniu w miejscowym planie zagospodarowania terenu dla wskazanych działek. Przedmiotowe zaświadczenie znak: IGM.6727.382.2021 z dnia 27 sierpnia 2021 r. załączono do akt sprawy.

Działając na podstawie art. 77 ust. 1 ustawy ooś wystąpiono odpowiednio pismami znak: ROŚ.6220.11.5.2021.LD, ROŚ.6220.11.6.2021.LD, ROŚ.6220.11.7.2021.LD i ROŚ.6220.11.8.2021.LD z dnia 19 sierpnia 2021 r. odpowiednio do Regionalnego Dyrektora Ochrony Środowiska w Bydgoszczy, Dyrektora Regionalnego Zarządu Gospodarki Wodnej w Bydgoszczy o stosowne uzgodnienia oraz do Państwowego Powiatowego Inspektora Sanitarnego w Żninie i Marszałka Województwa Kujawsko Pomorskiego w Toruniu o opinie.

Ponadto w myśl art. 33 w związku z art. 59 ust. 1 pkt 1 oraz art. 79 ust. 1 ustawy o oświadczeniu Burmistrza Łabiszyna znak: ROŚ.6220.11.9.2021.LD z dnia 19 sierpnia 2021 r. podano do publicznej wiadomości informację o przystąpieniu do przeprowadzenia oceny oddziaływania na środowisko przedsięwzięcia oraz wyznaczono 30-dniowy termin na składanie uwag i wniosków w przedmiotowej sprawie w ramach udziału społeczeństwa w postępowaniu. Ogłoszenie zostało zamieszczone na stronie Biuletynu Informacji Publicznej Gminy Łabiszyn: www.bip.labiszyn.pl, wywieszone na tablicy ogłoszeń w siedzibie Urzędu Miejskiego w Łabiszynie i sołectwa Wielki Sosnowiec.

W wyznaczonym terminie do tut. Urzędu wpłynęły liczne skargi, sprzeciwy i protesty mieszkańców przeciwko planowanej inwestycji. Zarzuty poruszane w pismach dotyczyły przede wszystkim niewielkiej odległości planowanych kurników od istniejących budynków i terenów planowanej zabudowy mieszkalnej, a także obaw dotyczących fetoru, zanieczyszczeń powietrza, wód podziemnych, pobliskiego rowu melioracyjnego oraz zagrożeń mikrobiologicznych, w tym przekazane według właściwości przez orany współdziałające (Marszałka Województwa z dnia 30 września 2021 r. Ldz.7844.2021 i 13 października 2021 r. Ldz.8205.2021, Regionalnego Dyrektora Ochrony Środowiska w Bydgoszczy z dnia 27 października 2021 r. Ldz. 8633.2021, Dyrektora Regionalnego Zarządu Gospodarki Wodnej Wód Polskich w Bydgoszczy z dnia 7 października 2021 r. Ldz.8020.2021, Kujawsko-Pomorskiego Wojewódzkiego Inspektora Ochrony Środowiska z dnia 1 października 2021 r. Ldz.7938.2021 oraz Rady Miejskiej w Łabiszynie z dnia 4 października 2021 r. Ldz.7959.2021 i Ldz.7960.2021).

W toku postępowania wpłynął do tut. Organu wniosek Stowarzyszenia Miłośników Przyrody „WIERZBA”, Oświęcka 24, 88-410 Gąsawa z dnia 16 września 2021 r. (data wpływu: 20.09.2021 r. Ldz.7412.2021) o dopuszczenie podmiotu jako organizacji społecznej na prawach strony w postępowaniu administracyjnym. Postanowieniem z dnia 6 października 2021 r. znak: ROŚ.11.31.2021.LD Burmistrz Łabiszyna dopuścił na prawach strony ww. stowarzyszenie do udziału w postępowaniu, o czym poinformowano strony obwieszczeniem znak: ROŚ.6220.11.32.2021.LD.

Dyrektor Regionalnego Zarządu Gospodarki Wodnej Wód Polskich w Bydgoszczy wezwał Burmistrza Łabiszyna pismem znak: BD.RZŚ.4360.33.2021.LD z dnia 14 września 2021 r. do uzupełnienia treści raportu. W związku z powyższym pismem znak: ROŚ.6220.11.19.2021.LD z dnia 21 września 2021 r. wezwano Inwestora do złożenia stosownych wyjaśnień.

Inwestor przedłożył swoje stanowisko w sprawie pismem z dnia 20 października 2021 r. (data wpływu: 25.10.2021 r. Ldz.8497.2021), które przekazano do ww. Organu uzgadniającemu pismem znak: ROŚ.6220.11.46.2021.LD z dnia 27 października 2021 r.

Państwowy Powiatowy Inspektor Sanitarny w Żninie pismem znak: NNZ.9022.34.158.2021 z dnia 23.09.2021 r. (data wpływu: 27.09.2021 r. Ldz.7644.2021) zawiadomił o przedłużeniu załatwienia sprawy do dnia 30 października 2021 r. Tożsame zawiadomienie znak: WOO.4221.176.2021.MD1 (data wpływu: 01.10.2021 r. Ldz.7824.2021) wystosował Regionalny Dyrektor Ochrony Środowiska w Bydgoszczy

wyznaczając termin załatwienia sprawy do 30 października 2021 r. Natomiast Marszałek Województwa Kujawsko-Pomorskiego pismem znak: ŚG-I-P.720.26.2021 z dnia 30 września 2021 r. (data wpływu: 07.10.2021 r. Ldz.7968.2021) zawiadomił o nowym terminie tj. do 29 października 2021 r.

Marszałek Województwa Kujawsko-Pomorskiego postanowieniem znak: ŚG-I-P.720.26.2021 z dnia 14 października 2021 r. (data wpływu: 18.10.2021 r. Ldz.8268.2021) zaopiniował negatywnie planowane przedsięwzięcie. Po analizie merytorycznej organ opiniujący uznał, że informacje zawarte w przedłożonym przez inwestora raporcie nie przedstawiają w sposób dostateczny wszystkich zagadnień istotnych dla określenia faktycznego wpływu przedmiotowej inwestycji na środowisko.

Państwowy Powiatowy Inspektor Sanitarny w Żninie pismem znak: NNZ.9022.34.158.2021 z dnia 27 października 2021 r. (data wpływu: 29.10.2021 r. Ldz.8640) wydał negatywną opinię co do warunków realizacji przedsięwzięcia. Podczas analizy treści raportu organ opiniujący stwierdził szereg nieścisłości oraz braków informacji dotyczących planowanej inwestycji. Zwrócił również szczególną uwagę na bliskość planowanej zabudowy mieszkaniowej, w tym dla pracowników w ramach przedsięwzięcia, która podlega takiej samej ochronie. W opinii Inspektora Sanitarnego uznano, że przedstawiona w raporcie analiza jest niepełna i nie pozwala zapewnić, że planowana budowa fermy nie spowoduje uciążliwości dla środowiska i nie wpłynie na zdrowie ludzi.

Regionalny Dyrektor Ochrony Środowiska wezwał Inwestora pismem znak: WOO.4221.176.2021.MD1.5 z dnia 29 października 2021 r. Ponadto, pismem znak: BD.RZŚ.4360.33.2021.KZ z dnia 8 listopada 2021 r. (data wpływu: 9.11.2021 r. Ldz.8899.2021) Dyrektor Regionalnego Zarządu Gospodarki Wodnej Wód Polskich w Bydgoszczy uznał, że wyjaśnienia z dnia 20 października 2021 r. (data wpływu: 25.10.2021 r. Ldz.8497.2021), które przekazano do ww. Organu uzgadniającego pismem znak: ROŚ.6220.11.46.2021.LD z dnia 27 października 2021 r. są niewystarczające i ponownie wezwał Burmistrza Łabiszyna do uzupełnienia.

W związku z powyższym, ponownie wezwano Inwestora do złożenia wyjaśnień pismem znak: ROŚ.6220.11.48.2021.LD z dnia 16 listopada 2021 r. wyznaczając 30 dniowy termin od dnia otrzymania niniejszego wezwania.

Inwestor pismem z dnia 20 listopada 2021 r. (data wpływu: 22.11.2021 r. Ldz.9228.2021) skierowanym do Regionalnego Dyrektora Ochrony Środowiska w Bydgoszczy zawnioskował o wyrażenie zgody na złożenie uzupełnień, po wykonaniu specjalistycznych opracowań, nie wskazując proponowanego terminu.

Wobec powyższego, zachowując termin wyznaczony w piśmie znak: WOO.4221.176.2021.MD1.5 z dnia 29 października 2021 r. **Regionalny Dyrektor Ochrony Środowiska w Bydgoszczy postanowieniem z dnia 16 grudnia 2021 r. znak: WOO.4221.176.2021.MD1.7 odmówił uzgodnienia warunków realizacji przedsięwzięcia,** ze względu na szereg braków, nie uzupełnionych w wyznaczonym terminie, uznając, że treść przedłożonej dokumentacji nie daje podstaw do ustalenia środowiskowych uwarunkowań.

Dnia 27 grudnia 2021 r. (data wpływu: 28.12.2021 r. Ldz.10250.2021) Pan Stanisław Horyń wystosował wniosek o zawieszenie postępowania na podstawie art. 98 § 1 KPA, o czym tut. Organ zawiadomił strony postępowania obwieszczeniem znak: ROŚ.6220.11.53.2021.LD z dnia 5 stycznia 2022 r.

Dnia 10 stycznia 2022 r. (data wpływu: 11.01.2022 r. Ldz.248.2022) strona postępowania, Pani wniosła sprzeciw na zawieszenie postępowania, zachowując wyznaczony 7-dniowy termin.

Sprzeciw złożyli również Pan pismem z dnia 10 stycznia 2022 r. (Ldz.176.2022), Pani pismem z dnia 11 stycznia 2022 r. (data wpływu: 12.01.2022 r. Ldz.303.2022) oraz Pan pismem z dnia 24 stycznia 2022 r. (data wpływu: 25.01.2022 r. Ldz. 967.2022).

Tut. Organ zawiadomił strony postępowania ww. obwieszczeniem znak: ROŚ.6220.11.53.2021.LD z dnia 5 stycznia 2022 r. poza powyższym także o możliwości złożenia sprzeciwu przez zainteresowane strony postępowania w terminie 7 dni od dnia skutecznego doręczenia niniejszego zawiadomienia – czym Organ wypełnił obowiązek informacyjny na podstawie art. 9 w związku z art. 98 § 1 KPA (por.: Wyrok WSA w Lublinie z dnia 26.04.2017 r. sygn. akt II SA/Lu 78/17). Zgodnie z art. 98 § 1 KPA jedną z przesłanek warunkujących zawieszenie na wniosek jest brak sprzeciwu innych stron. Jak wskazano powyżej w niniejszym przypadku ta przesłanka nie została spełniona.

Wobec powyższego tut. Organ postanowił odmówić Inwestorowi zawieszenia postępowania postanowieniem znak: ROŚ.6220.11.54.2021.LD z dnia 3 lutego 2022 r. o czym poinformowano strony postępowania obwieszczeniem z dnia 3 lutego 2022 r. znak: ROŚ.11.55.2021.LD.

Dyrektor Regionalnego Zarządu Gospodarki Wodnej Wód Polskich w Bydgoszczy postanowieniem znak: BD.RZŚ.4360.33.2021.KZ z dnia 8 lutego 2022 r. odmówił uzgodnienia warunków realizacji przedsięwzięcia, uzasadniając swoje stanowisko brakiem wyjaśnień do treści raportu. Termin wyznaczony przez organ uzgadniający minął 10 stycznia 2022 r.

Biorąc pod uwagę wezwanie Burmistrza Łabiszyna znak: ROŚ.6220.11.48.2021.LD z dnia 16 listopada 2021 r. wystosowanego do Inwestora, określającego zakres wymaganego uzupełnienia, wskazany przez organ uzgadniający, tj. Dyrektora Regionalnego Zarządu Gospodarki Wodnej Wód Polskich w Bydgoszczy, wyznaczony 30-dniowy termin od dnia otrzymania niniejszego wezwania (data potwierdzenia odbioru: 23.11.2021 r.) minął 24 grudnia 2021 r. W treści wezwania pouczono Inwestora, że nieusunięcie ww. braków w terminie 30 dni od daty odbioru niniejszego wezwania, może spowodować wydanie odmowy uzgodnienia przez Dyrektora Regionalnego Zarządu Gospodarki Wodnej Wód Polskich w Bydgoszczy dla realizacji planowanej inwestycji. Inwestor nie zajął żadnego stanowiska w wyznaczonym terminie.

Jednocześnie należy podkreślić, że wniosek Inwestora o zawieszenie postępowania z dnia 27 grudnia 2021 r. (data wpływu: 28.12.2021 r. Ldz. 10250.2021) wpłynął do tut. Organu po uzyskaniu negatywnych opinii Inspektora Sanitarnego (data wpływu: 29.10.2021 r. Ldz.8640.2021) i Marszałka Województwa (data wpływu: 18.10.2021 r. Ldz.8268.2021) oraz odmowy uzgodnienia Regionalnego

Dyrektora Ochrony Środowiska (data wpływu: 17.12.2021 r. Ldz.10019.2021). Ponadto po upływie terminu na uzupełnienie do treści raportu na potrzeby uzyskania uzgodnienia Dyrektora Regionalnego Zarządu Gospodarki Wodnej Wód Polskich w Bydgoszczy.

Wobec powyższego, biorąc pod uwagę odmowę zawieszenia postępowania, w związku ze sprzeciwem stron postępowania, dnia 14 lutego 2022 r. zawiadomieniem znak: ROŚ.6220.11.56.2021.LD i obwieszczeniem znak: ROŚ.6220.11.57.2021.LD poinformowano strony postępowania o zakończeniu postępowania dowodowego, jednocześnie zawiadamiając o uzyskanych stanowiskach organów opiniujących i uzgadniających oraz o przewidywanym terminie załatwienia sprawy do dnia 31 marca 2022 r.

Przedmiotowe zamierzenie odpowiada kryteriom określonym w § 2 ust. 1 pkt 51 lit. b) cyt. rozporządzenia Rady Ministrów w sprawie przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko, tj.: „chów lub hodowla zwierząt innych niż wymienione w lit. a w liczbie nie mniejszej niż 210 DJP - przy czym za liczbę DJP przyjmuje się maksymalną możliwą obsadę inwentarza); współczynniki przeliczeniowe sztuk zwierząt na DJP są określone w załączniku do rozporządzenia”.

Inwestycję zaplanowano w terenie, dla którego brak jest obowiązującego miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego.

Analizowane zamierzenie polega na budowie 5 obiektów inwentarskich służących do chowu brojlara kurzego wraz z niezbędną infrastrukturą, na terenie działek nr ew. 57/3, 57/4, 60/3, 60/4 w miejscowości Pszczółczyn, obręb Wielki Sosnowiec gm. Łabiszyn. Obsada w planowanych kurnikach wyniosłaby 2 197 806 szt. zwierząt, tj. 8 791 DJP.

Najbliższa zabudowa mieszkaniowa znajduje się w odległości ok. 60 m w kierunku północnym względem planowanego zamierzenia.

Omawiane zadanie zlokalizowane będzie poza obszarami poddanymi ochronie prawnej z tytułu ustawy z dnia 16 kwietnia 2004 roku o ochronie przyrody (Dz. U. z 2021 r. poz. 1098 z późn. zm.), w tym poza wyznaczonymi, mającymi znaczenie dla Wspólnoty i projektowanymi przekazanymi do Komisji Europejskiej obszarami Natura 2000.

Po weryfikacji posiadanej dokumentacji tut. Organ uznał, iż przedstawiony opis przedsięwzięcia nie jest wystarczający do jednoznacznego określenia wpływu zamierzenia (lub jego braku) na środowisko, a tym samym określenia środowiskowych uwarunkowań. Ponadto tożsame stanowiska zajęły organy uzgadniające, odmawiając wydania uzgodnienia, ze względu na szereg braków i nieścisłości w treści raportu.

Jak wynika z treści art. 77 ust. 1 ustawy o oś jeżeli jest przeprowadzana ocena oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko, przed wydaniem decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach organ właściwy do wydania tej decyzji uzgadnia warunki realizacji przedsięwzięcia. W tym konkretnym przypadku uzgadnia warunki realizacji przedsięwzięcia z regionalnym dyrektorem ochrony środowiska oraz z organem właściwym w sprawach ocen wodnoprawnych, o których mowa w przepisach ustawy - Prawo wodne, tj. dyrektorem regionalnego zarządu gospodarki wodnej Wód Polskich.

Uzgodnienia takie następują w drodze postanowienia (art. 77 ust. 3 ustawy ooś). Do uzgodnień nie stosuje się przepisów art. 106 § 3, 5 i 6 KPA, co oznacza, że na wydane w tym trybie postanowienie nie przysługuje zażalenie. Niewątpliwie jednak do przedmiotowego uzgodnienia ma zastosowanie treść art. 106 § 1 KPA. Wymagana art. 106 § 1 KPA w związku z art. 77 ust. 1 pkt 4 ustawy ooś forma współdziałania organów w postaci uzgodnienia warunków realizacji przedsięwzięcia, dla którego ma być wydana decyzja o środowiskowych uwarunkowaniach oznacza, że decyzja ta nie może być wydana bez wcześniejszego uzgodnienia przez organ współdziałający. **Z istoty współdziałania w formie uzgodnienia wynika, że jest ono wiążące dla organu wydającego decyzję o środowiskowych uwarunkowaniach, w odróżnieniu od opinii, która nie jest wiążąca dla tego organu. W przypadku *negatywnego* stanowiska organu uzgadniającego, organ prowadzący postępowanie nie może wydać decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach zezwalającej na realizację przedsięwzięcia.**

Sprzeczność planowanego przedsięwzięcia z przepisami prawa jest przesłanką odmowy wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach (por.: Wyrok WSA w Łodzi z 18.11.2011 r. II SA/Łd 439/11, LEX nr 1153752). W wyroku tym wskazano: "Przesłanki wydania decyzji o odmowie ustalenia środowiskowych uwarunkowań dla planowanego przedsięwzięcia muszą wynikać z konkretnie wskazanych uregulowań prawnych i faktycznych. Odmowa wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach może nastąpić w przypadku wystąpienia sprzeczności planowanego przedsięwzięcia z postanowieniami obowiązującego planu zagospodarowania przestrzennego, odmowy uzgodnienia warunków realizacji przedsięwzięcia przez organ współdziałający czy też sprzeczności z innymi przepisami prawa. Podstawę taką może również stanowić wynikająca z art. 81 ust. 1 ustawy z 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko odmowa zgody na realizację przedsięwzięcia w innym wariantcie niż proponowany przez wnioskodawcę."

Istotne jest rozróżnienie mocy wiążącej opinii i uzgodnienia dla postępowania głównego. W tej materii już wielokrotnie wypowiadały się sądy administracyjne wskazując, że uzgodnienie - w przeciwieństwie do opinii - jest formą o znaczeniu stanowczym, bowiem wiąże organ administracyjny rozstrzygający w postępowaniu głównym.

Wiążący charakter stanowiska zajętego przez organ uzgadniający wyraża się w niemożności wydania decyzji pozytywnej w przypadku negatywnego stanowiska organu uzgadniającego, a także w niedopuszczalności określenia w decyzji pozytywnej warunków realizacji przedsięwzięcia w sposób odmienny niż uczynił to organ uzgadniający (por.: Wyrok WSA w Poznaniu z dnia 10 marca 2011 r. IV SA/Po 751/10 oraz w wyroku z dnia 20 lutego 2014 r. sygn. IV SA/Po 1214/13, publ. LEX nr 1435772). Oznacza to, iż organ prowadzący postępowanie w sprawie środowiskowych uwarunkowań zgody na realizację przedsięwzięcia, po uzyskaniu negatywnego uzgodnienia z RDOŚ lub innego organu uzgadniającego nie może wydać decyzji pozytywnej (por.: Wyrok WSA w Poznaniu z dnia 24 września 2021 r. IV SA/Po 249/21 LEX nr 3310264).

Raport o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko, jest jednym z najważniejszych elementów postępowania w sprawie oceny oddziaływania na środowisko, mającym ułatwić ustalenie wszystkich potencjalnych zagrożeń związanych z realizacją planowanego przedsięwzięcia.

Organy uzgadniające, z racji swoich kompetencji, są w stanie samodzielnie ocenić wpływ inwestycji na środowisko, w oparciu o dane faktyczne wskazane w raporcie. Należy jednak zaznaczyć, że w postępowaniu administracyjnym, zgodnie z regułami wynikającymi z art. 7 KPA, obowiązuje zasada prawdy obiektywnej obligująca do wszechstronnego wyjaśnienia okoliczności stanu faktycznego. W związku z tym, nawet gdy nikt nie kwestionuje prawidłowości sporządzenia raportu oraz danych w nim zawartych, organ wydający decyzję o środowiskowych uwarunkowaniach musi samodzielnie ocenić, czy został on sporządzony zgodnie z przepisami.

W orzecnictwie sądów administracyjnych utrwalony jest pogląd, że raport o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko jest dokumentem prywatnym, podlegającym ocenie właściwego organu (por.: Wyrok NSA z 23 lutego 2007 r. II OSK 363/06, Nieruchomości 2007, nr 7, s. 15, akceptowany przez K. Gruszeckiego "Ustawa o udostępnieniu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz ocenach oddziaływania na środowisko. Komentarz" Pressom sp. z o.o. Wrocław 2009 s. 179 uw. 2). We wspomnianym wyroku z dnia 20 lutego 2014 r. o sygn. IV SA/Po 1214/13 WSA w Poznaniu trafnie wskazał, że raport sporządzany przez inwestora wchodzi w skład materiału dowodowego sprawy, jest dowodem z dokumentu i jak każdy inny dowód podlega regułom postępowania dowodowego, w tym swobodnej ocenie dowodów zgodnie z art. 80 KPA.

Tym samym raport nie jest w istocie opinią biegłego w rozumieniu art. 84 KPA, a jedynie ma status dokumentu prywatnego będącego ekspertyzą rzeczoznawcy, będący w istocie przedstawieniem własnego poglądu przez daną stronę przy zaakcentowaniu, że pogląd ów odpowiada stanowisku rzeczoznawcy (K. Knoppek "Dokument w procesie cywilnym" Poznań 1993 s. 107- 108; T. Ereciński w: "k.p.c. Komentarz" LexisNexis 2009 t. 1 s. 712 uw. 15, s. 758 uw. 18). Tym niemniej raport sporządzany przez inwestora wchodzi w skład materiału dowodowego sprawy, jest dowodem z dokumentu i jak każdy inny dowód podlega regułom postępowania dowodowego, w tym swobodnej ocenie dowodów zgodnie z art. 80 KPA.

Przy orzekaniu w niniejszej sprawie Organ wziął pod uwagę ustalenia i opis, przedstawiony przez Inwestora w treści raportu, przewidywanych oddziaływań przedsięwzięcia na środowisko i proponowanych działań mających na celu ich zapobieganie i ograniczanie na etapie realizacji, jak i eksploatacji przedsięwzięcia. Ponadto wzięto pod uwagę również ww. stanowiska organów uzgadniających i opiniujących, uzyskanych w toku postępowania.

W odniesieniu do uwarunkowań wymienionych w art. 63 ust. 1 ww. ustawy ooś, tutejszy Organ przeanalizował rodzaj i charakter planowanej inwestycji, jej usytuowanie, zważywszy na możliwe zagrożenia dla środowiska i zdrowia ludzi, jak również rodzaj, cechy i skalę możliwego oddziaływania. Również opór mieszkańców w ramach udziału społeczeństwa oraz ich aktywny sprzeciw dla planowanego

przedsięwzięcia został szeroko rozpatrzony i uwzględniony przez Burmistrza Łabiszyna, tj. Organ wydający decyzję.

Należy podkreślić, że sprzeciw mieszkańców gminy nie może samoistnie stanowić podstawy do wydania negatywnej decyzji w sprawie środowiskowych uwarunkowań realizacji przedsięwzięcia. Przepisy nakazują jedynie zapewnienie udziału społeczeństwa w postępowaniu i umożliwienie zgłoszenia uwag i wniosków, natomiast nie nakładają obowiązku uzyskania społecznej akceptacji dla przedsięwzięcia. Zapewnienie udziału społeczeństwa w postępowaniu nie może być zatem rozumiane jako swoiste referendum nad dopuszczalnością proponowanej inwestycji. (por.: WSA w Bydgoszczy w wyroku z dnia 27 kwietnia 2016 r. o sygn. II SA/Bd 429/15 publ. LEX nr 2076558, WSA w Szczecinie w wyroku z dnia 13 marca 2014 r. o sygn. II SA/Sz 1208/13, publ. LEX nr 1447536).

Na płaszczyźnie ocen środowiskowych, w niniejszym postępowaniu, praktycznym wymiarem zastosowania zasady przezorności jest *odmowa* wyrażenia zgody na realizację działań, których skutki są niepewne, niejasne, wątpliwe lub ryzykowne. Kierując się zasadą przezorności, rozstrzygając wątpliwości czy oddziaływanie inwestycji należy uznać za znaczące, czy nieznaczące, organ prowadzący postępowanie musiał sam rozstrzygnąć tę kwestię, wobec czego przeanalizował treść raportu o oddziaływaniu na środowisko, uwzględniając normy obyczajowe i inne przepisy, w tym np. ppoż., czy Prawo wodne.

Biorąc pod uwagę wszystkie ww. aspekty, w szczególności usytuowanie analizowanej inwestycji w sąsiedztwie użytków rolnych, ale przede wszystkim w bardzo niewielkiej odległości od zabudowy mieszkaniowej (istniejącej i planowanej), uznano, że planowana inwestycja będzie na tyle uciążliwa i będzie stwarzała bezpośrednie zagrożenie dla środowiska i zdrowia ludzi, że należało orzec o odmowie określenia środowiskowych uwarunkowań realizacji dla niniejszego przedsięwzięcia, co szerzej uargumentowano poniżej.

Powyżej przytoczone opinie i uzgodnienia wyspecjalizowanych instytucji, charakter i skala przedsięwzięcia, szczególnie w kontekście niewielkiej odległości planowanej inwestycji od budynków mieszkalnych są dla Organu wydającego decyzję wystarczającym czynnikiem, aby w przedmiotowej sprawie zastosowanie miała zasada przezorności.

Należy w tym miejscu podkreślić, że to na Organie wydającym decyzję spoczywa odpowiedzialność za końcowy wynik postępowania (por.: Wyrok WSA w Bydgoszczy z dnia 22 września 2015 r. II SA/Bd 23/15).

Istotnym elementem w dokonywaniu analizy danego przedsięwzięcia pod względem możliwości jego znaczącego oddziaływania na środowisko jest uwzględnianie zasad ogólnych systemu prawnego ochrony środowiska, regulowanego nie tylko normami prawa krajowego, ale również wspólnotowego. W art. 6 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. - Prawo ochrony środowiska (Dz. U. z 2021 r. poz. 1973 z późn. zm. – dalej: POŚ) zostały sformułowane zasady zapobiegania i przezorności dotyczące podejmowania działań mogących negatywnie oddziaływać na środowisko. Źródeł pierwszej z nich należy upatrywać m.in. w postanowieniach dyrektywy Rady 85/337/EWG z dnia 27 czerwca 1985 r. w sprawie oceny skutków

wywieranych przez niektóre przedsięwzięcia publiczne i prywatne na środowisko naturalne (Dz. Urz. UE z 1985 r. Nr L 175, s. 40). W myśl postanowienia art. 2 ust. 1 tego aktu prawnego państwa członkowskie zobowiązane są do stosowania wszystkich koniecznych działań w celu zapewnienia, aby skutki przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko, m.in. ze względu na swój charakter, rozmiary i położenie, zostały poddane ocenie, zanim zostanie udzielone im zezwolenie na przeprowadzenie tych przedsięwzięć. Z postanowień tego przepisu wynika, że do podejmowania działań o charakterze prewencyjnym w pierwszej kolejności zostały zobowiązane państwa członkowskie, w drugiej natomiast podmioty podejmujące działalność mogącą oddziaływać negatywnie na środowisko - ponieważ bez tego nie uzyskają niezbędnych zezwoleń.

Zawarta w art. 6 ust. 2 ustawy POŚ zasada przezorności, ma swoje źródło w postanowieniach art. 174 pkt 2 traktatu rzymskiego, który określa, że: "Polityka Wspólnoty (...) opiera się na zasadzie przezorności (...)". Sformułowanie prawnie wiążącego obowiązku zapobiegania i przewidywania negatywnego oddziaływania na środowisko, określonego w zasadzie przezorności, ma na celu zapobieganie przed nieodwracalnymi i nieznanymi skutkami degradacji środowiska w skali globalnej, regionalnej i lokalnej. Wszelkie czynności związane z korzystaniem ze środowiska, a więc również podejmowaniem działalności, powinny uwzględniać zasadę przezorności, nawet przy założeniu hipotetycznych zagrożeń dla środowiska. Zasada przezorności jest realizowana m.in. poprzez obowiązek uwzględniania zagrożeń, wynikający z zasady planowości. Nakreślenie zagrożeń na etapie planowania przedsięwzięcia, a następnie kierowanie się przezornością, pozwala bowiem podjąć możliwe środki zapobiegawcze (por.: Wyrok WSA z dnia 24 czerwca 2010 r. w Gorzowie Wielkopolskim II SA/Go 303/10).

Rozważając kwestię oddziaływania przedmiotowego przedsięwzięcia na środowisko i zdrowie ludzi, w którym ma ono zostać zlokalizowane należy mieć na uwadze ww. zasadę przezorności, która w praktyce wymaga, aby wszelkie prawdopodobieństwo wystąpienia negatywnych skutków traktować, jak pewność ich wystąpienia. Kierując się zasadą przezorności na płaszczyźnie ocen środowiskowych, należy przyjąć, że działania których skutki są niepewne, wątpliwe lub ryzykowne należy uznać za znaczące. W ocenie Organu prowadzącego postępowanie zgromadzony w sprawie materiał dowodowy nie pozwala na jednoznaczne wykluczenie ryzyka wystąpienia przekroczeń i uciążliwości, zatem w myśl wyżej przytoczonej zasady, założono, że takowe wystąpią. Dlatego też zgłoszone w tym zakresie uwagi i wnioski w związku z udziałem społeczeństwa zostały uwzględnione.

W pismach mieszkańcy wskazali przede wszystkim na obawy związane ze zwiększonym ruchem ciężkich samochodów oraz odorem i zagrożeniami mikrobiologicznymi pochodzącymi z funkcjonującej fermy. Jest rzeczą powszechnie znaną, a zatem nie wymaga to przeprowadzenia dowodu (art. 77 § 4 KPA), co wynika również z dalej powołanej literatury. Funkcjonowanie fermy drobiu wiąże się z dużą uciążliwością zapachową, związaną z wydzielaniem do powietrza podczas chowu zwierząt różnych substancji, a w szczególności kwasów organicznych, amoniaku i fenoli. Wśród wydzielanych substancji są

i takie, dla których aktualnie obowiązujące przepisy prawa administracyjnego nie określają standardów emisyjnych i dopuszczalnych poziomów stężeń. W szczególności chodzi tutaj o substancje wywołujące odory.

Jednak to głównie uciążliwość odrowa prowadzi do powstania konfliktów społecznych, czego przykładem jest niniejsze postępowanie (wielokrotne protesty mieszkańców w kontekście odorowym). W orzecznictwie wyrażono stanowisko, iż wobec braku ustawy normującej sposób i zakres badania i oddziaływania odorów na środowisko, podstawę orzekania w przedmiotowej sprawie winna stanowić przede wszystkim skala zjawiska oraz możliwy zakres środków służących ograniczeniu tej uciążliwości, które w rozpoznawanej sprawie prowadzą do konfliktów społecznych (por.: Wyrok NSA w Warszawie z dnia 18 września 2012 r. II OSK 1459/12). Zatem rzeczą organu (pomimo braku norm odorowych) jest wypowiedzenie się na temat skali tego zjawiska, możliwości jego zminimalizowania oraz wpływu tych uciążliwości na zdrowie i życie ludzi (por.: Wyrok WSA w Olsztynie z dnia 24 stycznia 2017 r. II SA/OI 1267/16).

Z treści raportu wynika, że roczna emisja amoniaku i siarkowodoru nie przekroczy dopuszczalnych stężeń. Nie oznacza to jednak - wbrew stanowisku Inwestora, że oddziaływanie obiektów inwentarskich na jakość powietrza w rejonie zabudowań mieszkalnych nie będzie miało istotnego wpływu i nie wpłynie znacząco na jakość życia mieszkańców.

Organ analizując zapis raportu i uzupełnień poszerzył również materiał dowodowy o źródła literaturowe, z których to m.in. wynika, że w medycynie znane są przypadki zachorowań nie tylko na choroby somatyczne związane z uciążliwym sąsiedztwem kurzych ferm wielkotowarowych jak alergie, zapalenia oskrzelików płucnych (płuco farmera), ale także obsesje psychiczne związane z długotrwałym przebywaniem w środowisku obciążonym odorami (patrz "Choroby alergiczne i astma" pod redakcją prof. Józefa Małolepszego Wydawnictwo Volumed, Wrocław 1996 r. i "Psychiatria" pod redakcją Adama Bilikiewicza i Włodzimierza Strzyżewskiego, Wydawnictwo OZWL Warszawa 1992 rok).

Na organie spoczywa obowiązek weryfikacji ustaleń sporządzonego raportu w zakresie oddziaływania higienicznego i zdrowotnego na środowisko. Ponadto zgodnie z orzecznictwem analiza raportu nie zwalnia organu uzgadniającego od czynienia własnych ustaleń zmierzających do weryfikacji przedstawionych danych (WSA w Warszawie IV SA/Wa 2206/06). Art. 62 ust. 1 pkt 1 lit. a ustawy o oś nie odwołuje się do obowiązujących dopuszczalnych norm - substancji szkodzących środowisku, lecz nakazuje ogólną ocenę wpływu inwestycji na zdrowie ludzi i warunki ich życia oraz ocenę środków zapobiegających negatywnemu oddziaływaniu (por.: Wyrok WSA w Olsztynie z dnia 24 stycznia 2017 r. II SA/OI 1267/16).

Ponadto w orzecznictwie sądowoadministracyjnym podkreśla się przy tym, że raport jest jednym, choć bardzo ważnym, z dowodów w sprawie i jak każdy dowód podlega swobodnej ocenie (art. 80 KPA). Nie może także stanowić jedyne źródła materiału dowodowego, w związku z tym organy są zobowiązane podejmować wszelkie kroki niezbędne do wyjaśnienia sprawy, dopuszczając z urzędu jako dowód wszystko co może przyczynić się do jej wyjaśnienia, a nie jest sprzeczne z prawem, a więc by z

urzędu przeprowadzać dowody służące ustaleniu precyzyjnie i w pełnym zakresie stanu faktycznego sprawy (por.: Wyroki NSA w Warszawie z dnia 8 czerwca 2010 r. II OSK 925/09, i z dnia 29 listopada 2000 r. V SA 948/00).

W tym miejscu należy wskazać na art. 7 KPA, z którego wynika, że w toku postępowania to organy administracji zobowiązane są podjąć wszelkie czynności niezbędne do dokładnego wyjaśnienia stanu faktycznego oraz do załatwienia sprawy, mając na względzie interes społeczny i słuszny interes obywateli. Zawarta w tym przepisie zasada *prawdy obiektywnej* jest naczelną zasadą postępowania administracyjnego. Wynika z niej obowiązek organu administracji publicznej wyczerpującego zbadania wszystkich okoliczności faktycznych związanych z określoną sprawą. Realizacja zasady prawdy obiektywnej ma ścisły związek z realizacją zasady praworządności, ustalenie stanu faktycznego sprawy jest bowiem niezbędnym elementem prawidłowego zastosowania normy prawa materialnego (por. Barbara Adamiak w: "Kodeks postępowania administracyjnego - Komentarz" B. Adamiak, J. Borkowski, CH Beck, Warszawa 2004 r. str. 67). Stosownie do art. 77 § 1 KPA organy administracji publicznej są obowiązane w sposób wyczerpujący zebrać i rozpatrzyć cały materiał dowodowy. Z przepisów art. 7 i art. 77 § 1 KPA jasno wynika zatem, że postępowanie dowodowe oparte jest na *zasadzie oficjalności*. Organ administracji zobowiązany jest z urzędu przeprowadzić dowody służące ustaleniu stanu faktycznego. Zobowiązany jest w sposób wyczerpujący zebrać i rozpatrzyć cały materiał dowodowy i podejmować wszelkie kroki niezbędne do dokładnego wyjaśnienia stanu faktycznego i załatwienia sprawy i w tym celu dopuścić jako dowód w sprawie wszystko, co może przyczynić się do jej wyjaśnienia, a nie jest sprzeczne z prawem.

Nie można zgodzić się ze stanowiskiem, że skoro w polskim ustawodawstwie nie określono standardów zapachowych uciążliwych dla ludzi, to okoliczność ta nie może "stanowić o formalnych rozstrzygnięciach administracyjno - prawnych".

Uregulowanie w tej sprawie znajduje się chociażby w Dyrektywie Rady (EWG) nr 337 /1985 z dnia 27 czerwca 1985 r. w sprawie oceny skutków wywieranych przez niektóre przedsięwzięcia publiczne i prywatne na środowisko naturalne (Dz. Urz. UE L15/t.1, s. 248 ze zm.). Dyrektywa wskazuje na konieczność przeprowadzenia analizy ogólnego oddziaływania przedsięwzięcia na zdrowie człowieka, co oznacza konieczność brania pod uwagę zarówno czynników negatywnych mających normy określone przepisami, jak też tych, które nie zostały sparametryzowane (por.: Wyrok WSA z dnia 24 czerwca 2010 r. w Gorzowie Wielkopolskim II SA/Go 303/10).

Z obowiązującej w postępowaniu administracyjnym zasady prawdy obiektywnej wynika powinność organów poszukiwania i przeprowadzania dowodów służących dokładnemu wyjaśnieniu stanu faktycznego sprawy, w szczególności, gdy istnieje spór pomiędzy stronami postępowania i gdy wskazują one na istnienie w tym zakresie istotnych wątpliwości, a określona decyzja może dotyczyć chronionych prawnie dóbr osobistych człowieka w postaci życia i zdrowia ludzkiego. W takiej sytuacji, organ winien szczególnie zadbać o to, aby w pełni została zrealizowana zasada przekonywania, określona w art. 11 KPA (por.: Wyrok WSA w Olsztynie z dnia 24 stycznia 2017 r. II SA/Ol 1267/16).

W ocenie tut. Organu ww. przedsięwzięcie jest inwestycją emitującą uciążliwości zapachowe. Objęte analizą raportu gazy mimo, że spełniają ogólne normy stężeń nie chronią przed uciążliwością zapachową. Mimo, że z treści raportu wynika, że nie zostaną przekroczone stężenia normatywne poszczególnych gazów, zwrócono uwagę czy w określonych warunkach będzie zapewnione dotrzymanie obowiązku przestrzegania standardu jakości środowiska i ochrony wszystkich elementów przyrodniczych w tym standardu zapachowej jakości powietrza o czym mówi art. 82 ustawy POŚ.

Temat zanieczyszczenia mikrobiologicznego i chemicznego powietrza, wynikającego z prowadzenia produkcji drobiowej porusza wiele publikacji naukowych (Matusiak K. i inni: Zanieczyszczenia mikrobiologiczne i chemiczne powietrza w środowiskach pracy o wysokim zapyleniu [w] Instal, nr 4/2016 s. 39-43) (Wojewódzki P. Emisja zanieczyszczeń do powietrza z fermy intensywnego chowu brojlerów kurzych [w] Ekologia i Technika, R. 17, nr 5, 2009, s. 228-234).

Jak wynika z danych literaturowych zebranych w trakcie analizy materiału dowodowego najbardziej uciążliwym dla środowiska gazem produkowanym przez fermy drobiu jest amoniak. Z ogólnej ilości azotu wydalanego przez ptaki od 2 do 20% (dla niosek), uwalniane jest z pomiotu do powietrza w postaci amoniaku. Amoniak uwalniający się ze ściółki w kurniku działa niekorzystnie na ptaki, ale także na ludzi. Emisja amoniaku do atmosfery powoduje także powstawanie kwaśnych deszczy. Sylwia Myszograj i Edyta Paczulska w swoim opracowaniu wyraźnie podkreślają, że w celu zmniejszenia zagrożenia dla zdrowia ludzi związanego z emisją amoniaku należy sytuować kurniki tak, aby zachować odpowiednią odległość od siedzib ludzkich oraz tworzyć zielone strefy, które hamują strumień emitowanych z kurnika gazów. Szeroko opisują również problem zagrożeń związanych z odpadami poprodukcyjnymi w kontekście powietrza, wody i gruntów, poruszają także problematykę wykorzystywania ich jako nawozy (S. Myszograj, E. Puchalska: Odpady z chowu i uboju drobiu – zagrożenia dla środowiska czy surowiec dla produkcji energii [w] Medycyna Środowiskowa – Environmental Medicine 2012, 15 (3), s. 106-115).

Tomasz Mituniewicz¹ szeroko opisuje również zagrożenia biologiczne w produkcji drobiarskiej, przytaczając szereg chorób zarówno hodowanego ptactwa, jak i ludzi przebywających w skażonym otoczeniu. Najczęstszymi zagrożeniami dla ludzi są:

- *listeria monocytogenes* (pałeczka listeriozy) powodująca listeriozę mogącą przebiegać pod postacią zapalenia opon mózgowych, gardła, skóry, spojówek, węzłów oraz przewlekłego zapalenia narządu rodowego;
- *mycoplasma spp.* (bakteria mikoplazmy) powodująca zakażenie błon śluzowych, zapalenie opon mózgowych, posocznice;
- *staphylococcus aureus* (gronkowiec złocisty) powodujący zakażenia ropne, stany zapalne dróg oddechowych i innych narządów, posocznice;
- *streptococcus spp.* (paciorkowiec) powodujący zapalenie płuc, jamy ustnej, dróg moczowych i innych

¹ Dr hab. Inż. Tomasz Mituniewicz, pracownik Katedry higieny zwierząt i środowiska na Wydziale Bioinżynierii Zwierząt UWM w Olsztynie

narządów;

- cryptococcus neoformans (grzyby) powodujący kryptokokozę, zapalenie płuc i opon mózgowych, zwykle u osób z osłabioną odpornością;
- candida albicans (kropidlak biały) powodujący kandydozę paznokci, skóry lub alergię (T. Mituniewicz: największe zagrożenia mikrobiologiczne w produkcji drobiarskiej [w] OID 291, nr 12/2015, s. 24-29).

W ocenie tut. Organu zgromadzony w sprawie materiał dowodowy potwierdza, iż planowana hodowla drobiu może powodować uciążliwości, przynajmniej w postaci nieprzyjemnego zapachu. Planowana inwestycja będzie źródłem zorganizowanej i niezorganizowanej emisji zanieczyszczeń do powietrza oraz źródłem emisji technologicznej, a także źródłem emisji substancji odorowych. Przemysłowa hodowla zwierząt nie jest obojętna dla jakości i warunków życia ludzi mieszkających w bliskim sąsiedztwie ferm. Dzieje się tak głównie za sprawą uciążliwych odorów oraz zanieczyszczeń wód powierzchniowych i gruntowych w wyniku przenawożenia gleb. Ponadto, duża koncentracja odchodów zwierzęcych stanowi poważne zagrożenie mikrobiologiczne.

Zaznaczyć należy, iż powyższe zagadnienie dotyczące uciążliwości odorowej jest w tej sprawie kluczowym zagadnieniem. Istotnie, regulacje normatywne nie określają parametrów wielkości stężeń substancji zapachowych w powietrzu. Ustawowe upoważnienie w tym zakresie nie zostało dotychczas wykonane (art. 222 ust. 5 POŚ). Nie oznacza to jednak, że analiza uciążliwości z tym związanych może być przez Organ pomijana.

Jak wynika z § 12 Rozporządzenia Ministra Rolnictwa i Gospodarki Żywnościowej z dnia 7 października 1997 r. w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać budowle rolnicze i ich usytuowanie (Dz. U. z 2014 r. poz. 81 z późn. zm.) budowle rolnicze uciążliwe dla otoczenia, w szczególności z uwagi na zapylenie, zapachy lub wydzielanie się substancji toksycznych, powinny być odizolowane od przyległych terenów pasem zieleni złożonym z roślinności średnio- i wysokopiennej.

Inwestor w raporcie deklaruje pas zieleni izolacyjnej niskiej i średniowysokiej, od strony granicy południowo-wschodniej tj. działek nr 57/3, 57/4, 60/3, 60/4. Należy jednak wziąć pod uwagę czas jaki ww. nasadzenia będą potrzebowały na osiągnięcie wysokości co najmniej średnich i wysokich (co najmniej kilka lat wzrostu), tak aby spełniały założoną funkcję buforową, również wprost wynikającą z przepisów prawa, tj. ww. rozporządzenia.

Wątpliwości budzi także wariantowanie przedstawione przez Inwestora. Istotnie to Inwestor jest właściwy do wskazania, które możliwe warianty realizacji są dla niego zadowalające z punktu widzenia potrzeb inwestycyjnych. Jednak stanowisko w tym zakresie musi być właściwie uzasadnione, co także podlega ocenie organu właściwego do rozstrzygnięcia sprawy. W ocenie tut. Organu Inwestor przedłożył, jako alternatywne, rozwiązanie, które w istocie determinuje wybór przez niego preferowany. Wariant proponowany przez wnioskodawcę jest wariantem najbardziej optymalnym dla Inwestora (względy ekonomiczne), natomiast wariant III, stanowi w ocenie raportu racjonalny wariant najkorzystniejszy dla środowiska (brak transportu nawozów naturalnych poza teren przedsięwzięcia oraz możliwość przekazania

wytworzonej energii elektrycznej i biogazu dla potrzeb fermy drobiu, co wiązałoby się z budową biogazowni). Organ zatem musi rozważyć, co do meritum, wobec konkretnego wniosku uczestnika postępowania, czy nie istnieje wariant bardziej korzystny dla środowiska niż proponowany w raporcie (por.: Wyrok WSA w Warszawie z dnia 12 marca 2014 r. IV SA/Wa 2489/13).

Podkreślić należy, że analiza wariantowa ma bardzo istotne znaczenie w procesie oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko. Aby zapewnić Organowi możliwość przeprowadzenia jak najpełniejszej oceny oddziaływania na środowisko, ustawodawca przewidział obowiązek wskazania w raporcie opisu analizowanych wariantów, co daje Organowi możliwość porównania, a nawet wyboru innego, niż zaproponowany przez Inwestora, wariantu. Wynika to wprost z art. 81 ust. 1 ustawy ooś, który stanowi, że jeżeli z oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko wynika zasadność realizacji przedsięwzięcia w wariantie innym niż proponowany przez wnioskodawcę, organ właściwy do wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach, za zgodą wnioskodawcy, wskazuje w decyzji wariant dopuszczony do realizacji lub, w razie braku zgody wnioskodawcy, odmawia zgody na realizację przedsięwzięcia.

Znaczenie wariantowania w ocenie oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko wynika również z art. 68 ust. 2 pkt 2 ustawy, zgodnie z którym organ, określając zakres raportu, może - kierując się usytuowaniem, charakterem i skalą oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko wskazać m.in. rodzaje wariantów alternatywnych wymagających zbadania.

Inwestor w wariantie proponowanym oraz w racjonalnym wariantie alternatywnym przyjął m.in. systemem przekazywania nawozu naturalnego do biogazowni zewnętrznej. Inwestor utrzymuje, że przyjęty system zapewni łatwość utrzymania higieny oraz wyeliminowanie stosowania płyty obornikowej i nawożenie gruntów. Ponadto sam podkreśla, że w rejonie planowanego przedsięwzięcia brak jest dostatecznej powierzchni gruntów ornych do zagospodarowania nawozów wytwarzanych na terenie fermy drobiu, o planowanej obsadzie. Jednocześnie nie wskazał proponowanej biogazowni, która byłaby w stanie przyjąć tak duże ilości nawozów z planowanej fermy.

Inwestor wskazał jako racjonalny wariant realizacji fermy drobiu najkorzystniejszym dla środowiska budowę 19 szt. obiektów inwentarskich o niezmienionej w stosunku do wariantu rozpatrywanego obsadzie ok. 8791 DJP, przy jednoczesnym zaniechaniu budowy budynków mieszkalnych na terenie planowanego przedsięwzięcia. Uzyskany teren po zabudowie mieszkalnej zostałby przeznaczony pod budowę instalacji do wytwarzania biogazu rolniczego z obornika kurzego, powstającego na planowanej fermie drobiu. Zagospodarowanie nawozów naturalnych poprzez przekazywanie do własnej biogazowni, wyeliminowałoby uciążliwości związane z transportem nawozów naturalnych do biogazowni zewnętrznej (poruszanie się pojazdów transportujących nawóz przez tereny zabudowane, zwiększenie ruchu pojazdów na drogach publicznych). Wytworzony biogaz oraz uzyskaną energię elektryczną w biogazowni, planowano bezpośrednio wykorzystać na terenie fermy drobiu.

Jednocześnie w treści raportu podkreślono, że zaproponowany racjonalny wariant najkorzystniejszy dla środowiska spowoduje znaczny wzrost stężeń gazów (formaldehyd) i związków żłownych w rejonie planowanego przedsięwzięcia, ponadto wymagane będzie gromadzenie obornika kurzego na terenie przedsięwzięcia (konieczność budowy instalacji do czasowego magazynowania nawozów naturalnych, przed ich przetworzeniem na biogaz).

Biorąc pod uwagę powyższe ustalenia oraz lakoniczny opis wariantowania, przedstawiony jedynie w sposób fragmentaryczny, tut. Organ uznał, że wariantowanie jest pozorne i nie może być podstawą do wydania środowiskowych uwarunkowań, szczególnie biorąc pod uwagę, że organy uzgadniające również zwróciły uwagę na braki w analizie wariantowania.

Uchybienie raportu takie jak brak opisu racjonalnego wariantu alternatywnego oraz brak wskazania argumentacji pozwalającej na uznanie danego wariantu za najkorzystniejszy dla środowiska każdorazowo musi być uznane za wadę pozbawiającą tego rodzaju dowód przydatności dla postępowania, natomiast w przypadku oparcia się przez organy na tego rodzaju wadliwym dowodzie za uchybienie mogące mieć istotny wpływ na treść rozstrzygnięcia (por.: Wyrok NSA w Warszawie z dnia 17 stycznia 2017 r. II OSK 89/16).

Z orzecznictwa jasno wynika, że raport oddziaływania na środowisko musi zawierać analizę wariantu proponowanego przez wnioskodawcę, racjonalnego wariantu alternatywnego oraz wariantu najkorzystniejszego dla środowiska wraz z uzasadnieniem ich wyboru, czego organ winien wymagać od inwestora. Poprzestanie tylko na jednym wariantcie stanowi wadę prawną raportu, która powinna zostać uwzględniona przy orzekaniu przez organ, przy czym wariantowość przedstawionych rozwiązań nie może mieć charakteru pozornego (por.: Wyrok WSA w Gdańsku z dnia 15 lutego 2017 r. II SA/Gd 728/16).

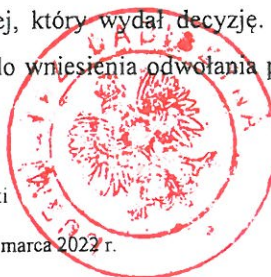
Biorąc powyższe pod uwagę, orzeczono jak w sentencji.

POUCZENIE:

1. Od niniejszej decyzji służy stronie odwołanie do Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Bydgoszczy, za moim pośrednictwem, w terminie 14 dni od dnia doręczenia decyzji.
2. Zgodnie z treścią art. 127a ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. - Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2021 r. poz. 735 z późn. zm.) w trakcie biegu terminu do wniesienia odwołania strona może zrzec się prawa do wniesienia odwołania wobec organu administracji publicznej, który wydał decyzję. Z dniem doręczenia organowi administracji publicznej oświadczenia o zrzeczeniu się prawa do wniesienia odwołania przez ostatnią ze stron postępowania, decyzja staje się ostateczna i prawomocna.

Otrzymują:

1. Inwestor: Stanisław Horyń, ul. Ku Stawom 23, 86-005 Prądko
2. Strony postępowania:
- obwieszczeniem znak: ROŚ.6220.11.59.2021.LD z dnia 31 marca 2022 r.
3. Regionalny Dyrektor Ochrony Środowiska w Bydgoszczy
ul. Dworcowa 81, 85-009 Bydgoszcz
4. Dyrektor Regionalnego Zarządu Gospodarki Wodnej w Bydgoszczy
Al. Adama Mickiewicza 15, 85-071 Bydgoszcz
5. Państwowy Powiatowy Inspektor Sanitarny
ul. Mickiewicza 24, 88-400 Żnin
6. Marszałek Województwa Kujawsko-Pomorskiego
Plac Teatralny 2, 87-100 Toruń



BURMISTRZ
Jacek Idzi Kaczmarek